

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. София, 03.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20211001001160 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 18.10.2021 г. на ответника „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД /в несъстоятелност/ срещу решението от 21.09.2021 г. по т.д. № 23/2020 г. на Софийския градски съд, VI-14 състав, с което:

- на осн. чл. 694, ал. 2, т. 2 ТЗ е признато съществуването на следните неприети вземания на ишците Д. К. и П. К. К. спрямо ответника: **1)** за сумата от 39 358,78 лв., представляваща законна лихва за периода 22.06.2009 г. – 25.01.2016 г. върху главницата по т. 3.1.1 от списъка /57 501,40 лв./, представляващо разликата над приетата с определението на съда в списъка сума от 16 801, 20 лв. /за период 26.01.2016 г. – 17.12.2018 г./ до пълния размер на вземането от 56 159,98 лв. по т.3.1.2. от изготвения от синдика списък, обявен в ТР на 15.05.2019 г.; **2)** задатък в размер на 24 643, 46 лв. по т.3.2.1. от обявения в ТР на 15.05.2019 г. списък на предявените в срока по чл. 685, ал. 1 от ТЗ и приети от синдика вземания, ведно със законната лихва, считано от датата на откриване на производството по несъстоятелност /17.12.2018 г./; **3)** законна лихва в размер на 24 068,56 лв. по т.3.2.2 от обявения в ТР на 15.05.2019 г. списък на предявените в срока по чл. 685, ал. 1 от ТЗ и приети от синдика вземания, начислена върху задатъка по т.3.2.1 с размер 24 643, 46 лв. за периода 22.06.2009 г. – 17.12.2018 г.; **4)** 11 826 лв. – съдебни разноски за исковия процес по гр. д. № 5975/2009 г.

на СГС, по т.3.3 от списъка на приети вземания, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 от ТЗ.

- ответникът е осъден да заплати държавна такса в размер на 3 995,80 лв.

Във въззивната жалба се твърди, че неправилно СГС е приел, че процесните вземания не са погасени по давност. Твърди се, че представените от ишците писмени доказателства не установявали извършването на конкретни изпълнителни действия по образуваните изпълнителни дела срещу ответника.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалвания съдебен акт и да отхвърли предявените искове.

Въззиваемите Д. К. и П. К. К. – ищци по исковете – чрез процесуалния си представител оспорват жалбата и молят съда да я остави без уважение, а обжалваното с нея решение – в сила, като правилно и законосъобразно.

Синдикът на „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД /в несъстоятелност, участващ в производството на осн. чл. 694, ал. 4 ТЗ, редовно уведомен, не взема становище по жалбата.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемите, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на осн. чл. 272 ГПК препраща към същите. В допълнение и във връзка с оплакванията в жалбата следва да се посочи и следното:

1. Единственото изтъкнато от ответника и спорно възражение е за погасяване по давност на процесните предявени вземания.

Приложима за тези вземания е общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД на осн. чл. 117, ал. 2 ЗЗД, тъй като вземанията са установени със съдебно решение – с влезлите в сила решение от 27.05.2010 г. по гр. д. № 5975/2009 г. на СГС, потвърдено с решение от 23.03.2011 г. по гр. д. № 893/2010 г. на САС и определение № 34/20.01.2012 г. по т.д. № 719/2011 г. на ВКС, I т.о. Вземанията са предявени на **25.01.2019 г.** с молбата по чл. 685 ГПК, което е довело до прекъсване и спиране на давността /чл. 685а, ал. 1 ТЗ/, които последици са се запазили и по време на настоящото исково производство по чл. 694 ТЗ /чл. 685а, ал. 2 ТЗ/. Ето защо от значение за основателността на това възражение е дали в периода между влизане в сила на решението по предходното исково производство /20.01.2012 г./ и датата на предявяване на вземанията /25.01.2019 г./ е изтекла 5-годишната давност по чл. 117, ал. 2 ТЗ. По този въпрос въззивният съд намира следното:

2. Периодът 20.01.2012 – 25.01.2019 г. е по-голям от 5 години, поради което неговото изтичане е достатъчно за извод за погасяване по давност, освен ако през този период не са настъпили основания, водещи до спиране или прекъсване на давността. Такива в случая се установяват, като те не са само посочените от ишците.

3. Служебно известно е на настоящия съдебен състав от развитото се пред него т.д. № 2360/2018 г., а това е видно и от публикуваното на 27.12.2018 г. в ТР решение от 17.12.2018 г. по т.д. № 2360/2018 г. на САС, с което е открито производството по несъстоятелност, че то е открито и по искане на настоящите ищци Д. К. и П. К. К.. Действително, първоначалната молба по чл. 625 ТЗ е била подадена от друго лице на 5.05.2011 г., но ищците са се присъединили по реда на чл. 629, ал. 4 ТЗ с молба от **22.11.2011 г.** /стр. 2 от решението от 17.12.2018 г./. Вземанията, на които ищците са основали молбата си по чл. 629, ал. 4 ТЗ са същите, за които се е водело предходното исково производство, предмет на гр. д. № 5975/2009 г. на СГС /стр. 18 от решението от 17.12.2018 г. на САС/, като те включват главници по чл. 55, ал. 1, изр. 3 ЗЗД и чл. 93 ЗЗД, законни лихви върху тях от подаване на исковата молба и присъдени съдебни разноски. Предмет на настоящия иск по чл. 694 ТЗ са част от тези вземания – главница по чл. 93 ЗЗД, присъдени законни лихви и разноски.

Съобразно чл. 628а, ал. 1 ТЗ подаването на молба за откриване на производство по несъстоятелност от кредитор прекъсва давността относно вземането, на което молителят основава молбата си по чл. 625, като давността спира да тече, докато трае производството по несъстоятелност. Същите последици настъпват и за присъединените кредитори по чл. 629, ал. 4 ТЗ от момента на подаване на молбата за присъединяване – чл. 628а, ал. 2 ТЗ.

Доколкото процесните вземания са част от вземанията, на които ищците са основали молбата си по чл. 629, ал. 4 ТЗ, то спрямо тях са настъпили последиците на чл. 628а, ал. 1 ТЗ – давността е била прекъсната от момента на подаване на молбата за присъединяване /22.11.2011 г./ и е спряна по време на цялата висящност на производството по несъстоятелност, вкл. и понастоящем. Ето защо обективно невъзможно е тази давност да е изтекла преди подаване на молбата по чл. 685 ТЗ, тъй като е била спряна още на 22.11.2011 г.

4. Независимо от горното в периода 20.01.2012 – 25.01.2019 г. е установено настъпването и на други основания за прекъсване на давността – по чл. 116, буква „в“ ЗЗД. Разпоредбата предвижда, че давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение.

Както е изяснено и в т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС – ОСГТК в хипотезата на чл. 116, буква „в“ ЗЗД нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Прието е, че искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. В последваща съдебна практика^[1] по чл. 290 ГПК пък е доизяснено, че давността се прекъсва с предприемането на изпълнителни действия от органа по изпълнението, но се счита за настъпило с обратна сила – от отправянето на искането от вискателя за предприемане на действието, ако след поискването давността е изтекла, освен ако искането е било нередовно и вискателят не е отстранил нередовността в указания от органа срок. След това давността се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповест или възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т.н. до влизането в сила на постановлението за възлагане.

4. В настоящия случай за събиране на присъдените процесни вземания ищците са образували две изпълнителни производства: 1) изп. дело № 20117170400283 на ЧСИ Р. Т. – за събиране на

главниците и лихвите, за които е издаден изпълнителен лист по невлязлото в сила въззивно решение, и 2) изп. дело № 20147170400445 на ЧСИ Р. Т. – за събиране на съдебните разноски, присъдени в трите инстанции.

От събраните по настоящото дело доказателства се установява, че по двете изпълнителни производства са извършвани множество изпълнителни действия от вида на тези по чл. 116, буква „в“ ЗЗД. Установено е, че по изп. дело № 20117170400283 вискателите са поискали от ЧСИ прилагането на редица изпълнителни способности: 1) с молба с вх. № 4793/26.07.2012 г. е поискано налагането на запори върху МПС на длъжника; 2) с молба с вх. № 2026/28.03.2013 г. е поискано налагането на запори върху 7 банкови сметки на длъжника в различни банки; 3) с молба с вх. № 4349/17.06.2014 г. е поискано налагането на запори върху дялове в 11 ЕООД; 4) с молба с вх. № 4625/25.05.2016 г. е поискано налагането на запори върху вземания на длъжника към трети лица и банкови сметки; 5) с молба с вх. № 3357-3361/12.04.2018 г. е поискано налагането на запори в банкови сметки в две банки, различни от тези по предходни молби, и върху всички вземания на длъжника към „Лайтхаус Голф Енд Спа Хотел“ АД. Въз основа на всички посочени искания са били предприети изпълнителни действия от ЧСИ, поради което и считано от съответното искане давността върху вземанията е прекъсната на осн. чл. 116, буква „в“ ЗЗД. Тя е била прекъсната на това основание и с постановлението от 9.05.2011 г. за овластяване на вискателите да предявят иск по чл. 517, ал. 4 ГПК за прекратяване на „Лайтхаус Хотел“ ЕООД, чийто едноличен собственик е длъжникът, поискано с молба от 12.04.2011 г., като цялата висящност на образуваното на това основание исково производство по т.д. № 2183/2011 г. на СГС се счита за прилагане на изпълнителния способ „изпълнение върху дружествени дялове“. Тъй като това исково производство е приключило с постановеното определение № 10/9.01.2015 г. по т.д. № 819/2014 г. на ВКС, то едва от този момент давността за вземанията може да започне да тече отново.

Установява се, че изп. дело № 20147170400445 за събиране на присъдените съдебни разноски, е било образувано с молба с вх. № 4610/24.06.2014 г., с която е поискано присъединяване на осн. чл. 456 ГПК към изп. дело № 20107170400638 на същия ЧСИ. Присъединяването на вискател е също действие прекъсващо давността /мотивите към т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС – ОСГТК/. От присъединяването и до предявяване на вземанията по реда на чл. 685 ТЗ /25.01.2019 г./ са изтекли по-малко от 5 години.

От горното е видно, че в рамките на релевантния период /20.01.2012 – 25.01.2019 г./ не е съществувал период на бездействие от поне 5 години, в който срещу длъжника да не са били предприемани изпълнителни действия в рамките на двете посочени изпълнителни дела, а предприемането на същите е довело до многократно прекъсване на давността.

Ето защо и като краен извод се налага заключението, че процесните вземания не са погасени по давност, поради което и предявените положителни установителни иски са изцяло основателни.

Въззивният съд служебно констатира неправилност на първоинстанционното решение в частта за присъдената държавна такса в размер на 3995,80 лв., което съответства на 4 % върху цената на исковите /99 895,02 лв./. Така определената такса не съответства на разпоредбата на чл. 694, ал. 7 ТЗ, според която държавната такса се определя върху 1/4 от вземането, за което е предявен установителният иск. Пресметната съобразно това правила таксата възлиза на 998,95 лв. за първа инстанция.

Предвид изложеното обжалваното решение следва да се отмени в частта, с която ответникът е

осъден да заплати държавна такса за разликата над 998,95 лв. В останалата част и поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявените искове въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение – потвърдено.

При този изход на спора право на присъждане на разноски биха имали само ищците, които обаче не претендират такива.

На осн. чл. 694, ал. 7 ТЗ ответникът следва да бъде осъден да заплати върху 1/4 от спорните вземания държавна такса за въззивното производство – в размер на 499,46 лв. (при обща цена на исковите 99 895,02 лв.).

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

[\[1\]](#) решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г.о.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 21.09.2021 г. по т.д. № 23/2020 г. на Софийския градски съд, VI-14, в частта, с която „Лайтхаус Голф Ризорт” АД с ЕИК – 131147387 е осъден да заплати държавна такса за разликата над 998,95 лв.

ПОТВЪРЖДАВА решението от 21.09.2021 г. по т.д. № 23/2020 г. на Софийския градски съд, VI-14, в останалата му част.

ОСЪЖДА „Лайтхаус Голф Ризорт” АД с ЕИК – 131147387, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. „Мария Луиза“ № 9-11, ет. 2, офис 3Б, да заплати на осн. чл. 694, ал. 7 ТЗ по сметка на Софийския апелативен съд държавна такса в размер на **499,46 лв.**, дължима за въззивното производство по търг. дело № 1160/2021 г. на Софийския апелативен съд.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____